

Олекса Бик

#приголосніголосні

Збірка віршів
Українською мовою

Київ
«Смолоскип»
2025

УДК 821.161.2'06-1
Б60

Олекса Бик

Б60 Олекса Бик. #приголосніголосні : Збірка поезій. — Київ : Смолоскип, 2025. — 64 с.

ISBN 978-617-7622-55-9 (ТОВ «Смолоскип»)

До книги знаного поета, барда й бійця 3-ї штурмової бригади ЗСУ Олекси Бика ввійшли вірші, написані впродовж останніх трьох років. Це згустки пасіонарності, досвіду та болю — правдиві й неприкрашені риторикою рефлексії про людину в нашому складному часі й у позачасі вічності. Щирість і любов пронизують ці поезії, сила та світло сповнюють їх вірою у тривкість, енергію, глибину людини та Нації.

УДК 821.161.2'06-1

ISBN 978-617-7622-55-9 (ТОВ «Смолоскип»)

© Олекса Бик, 2025
© Христина Лукащук,
ілюстрації, 2025
© «Смолоскип», 2025

###

...І він їй говорить: «Чого тобі треба ще?
Ось тобі тремор у пальцях, на серці щем.
Лінія долі — ламана, обрію — погнута,
Коси твої невагомі, випалені дощем,
Зрештою, вся ця населена нами Terra incognita».

«Ось тобі, — каже, — найбільша з усіх дурниць —
Щастя завжди складається із дрібниць.
Думай про це невпинно, до самозречення,
Ніби про світло, що ллється з твоїх зіниць,
Ніби про заперечення заперечення».

«Хто тобі, — каже, — винен у цій зимі?
Люди завжди самотні — і ми самі.
Кидай у простір камінь, милуйся новими колами —
Доля твоя забулася про прями
Десь на шляху між вічністю і ніколи.

Все, як було написано у листі —
Наші слова порожні, а сни пусті,
Всі обіцянки скасовані, спогади всі відторгнуті.
Хай тобі буде тепло й на самоті
Навіть посеред цієї Terra incognita».

###

І вона йому каже: «Усе не так.
Серед зривів і панічних моїх атак,
Коли навіть небо перевертається навзніч
Й падає в безодню,
Доки обертається ця земля
І сідає сонечко за поля,
Наші шанси наближаються до нуля.
Ми завжди самотні.

Доки в серці моєму дзвенять мечі
І кричать поранені уночі,
Ти безсилий будеш знайти ключі
До моєї втоми.
Ти мені кажеш: “Я тебе захищу
Від печалі, болю, зими, дощу”, —
Але я тебе, хлопче, не підпущу.
Тобі час додому.

У моєму серці лунає блюз,
І якщо я коли-небудь полюблю —
Я тебе зламаю і погублю,
Приречу на втрати.
Тобі буде холодно й зле стократ —
Це тобі не каска і автомат.
І для тебе, хлопче, таких утрат
Буде забагато».

Але він їй каже: «В моєму сні
Ми, такі скажені і навісні,
Все-таки зустрінемося навесні
Серед цих історій.

Бо немає значення, хто правий,
Все завжди починається з голови.
А тому, моя дівчинко, лиш позви
І я буду поряд».

###

Це люди, які забули про значення слова «страх»,
бо смак горілої гуми прокрався до їх осель. Ці люди
ходять під кулі з цигаркою у зубах, бо так надзвичайно
зручно прикурювати коктейль.

Ці люди ковтають каву, закушуючи свинцем, і йдуть
по мінному полю, як Той колись по воді. Ці люди носять
гранату, і їх не беруть живцем, і їм, далєбі, плювати
на сиве у бороді.

Вони, далєбі, вважають написане у псалмі як доказ,
що їх Всевишній підсаджує на броню. Ці люди ховають
друзів — таких, як вони самі, і просять іще набоїв,
і просять іще вогню.

###

...Він тобі каже: «Смерті нема, мала. Є тільки світло, і є досвітня імла. Десь поміж ними — точиться ця війна, на яку нас — віриш? — ніхто і не посила. Тільки втонувши, можна сягнути дна, та й потопельник, зрештою, вирина. Куля закреслить писане по воді, але не витре дати та імена. Бути собою в радості і біді, не залишати спогадів і слідів, рвати кільце гранати наприкінці — вміють лише самотні і молоді. Знаєш, мала, і лінії на руці, гострі, неначе кава у молоці, не гарантують довгих щасливих літ в цьому багні недолюдків і людців. На перехресті вивірених орбіт подвигом є і народження на цей світ. Здатність горіти і вигоріти уцент — плата за твої крила і цей політ».

###

...Коли в тебе в серці стільки вільного простору,
що стане вмістити всесвіт і ще когось — навіть якщо
не склалось і не збулось, усі відчуття прискорюються
й загострюються. І ти починаєш думати про невидиме,
рахуєш утрати, як дріб`язок на метро... А серце шалено
стукає об ребро, бо й вітер ранковий печалі твої
не видме. Бо крила твої, далєбі, не підперти й костуром,
а нерви твої накручуються на ось — землі, на якій
не зустріти того когось, для кого у серці стільки
вільного простору...

ГОЛОСНІ

1

...І посеред цієї бездонної пустоти з тривалістю існування, відміряною по весні, — немає особливого значення, куди іти, якщо цими подорожніми будемо я і ти, і у наших голосах навіть приголосні голосні.

Так тотально щастить не кожному з мандрівців — не у всякого є дорога або мета. Перехрестя тебе спіймають у свій приціл, заведуть на лінію втрат або манівці, а навколо та сама пронизуюча пустота.

І ти думай мене поволі, як приворот, снися мені щоночі, буди мене. Ця істерика паралельніша усіх широт, в голові — потоп і державний переворот, і століття, як завжди, останнє і навісне.

Час наводить нам переправи або мости через бурхливі ріки, що не форсуються на човні. У нас немає нічого — тільки здатність кудись іти і посеред цієї бездонної пустоти, де у наших голосах навіть приголосні голосні.

2

Узори твоєї шкіри, запах сонця і споришу. Я знаю, чого ти хочеш, і що я тебе цим бішу. Співвідношення наших формул передбачає повне злиття — розв'язувати цю проблему можна решту свого життя. Я маю набуту здатність витримати і знести. Не буде ніяких "завтра", допоки зі мною ти. Немає сенсу боятись і думати про сумне.

...Ранок без тебе бісить — як ти мене.

